

POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie W.M.
w sprawie o wyrok łączny
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
w dniu 14 grudnia 2023 r.,
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 13 lutego 2023 r., sygn. akt II AKa 357/22,
utrzymującego w mocy wyrok łączny Sądu Okręgowego w Kielcach
z dnia 13 października 2022 r., sygn. akt III K 115/22,

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. D.W. - Kancelaria Adwokacka w K., jako obrońcy z urzędu, kwotę 738 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych) w tym 23 % podatku VAT za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanego;
3. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

[M.S.]

UZASADNIENIE

Wyrokiem łącznym z dnia 13 października 2022 r., sygn. akt III K 115/22, Sąd Okręgowy w Kielcach, na podstawie art. 569 § 1 i 2 k.p.k., art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 i 4 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 19 czerwca 2020 roku o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19 (Dz.U.2020.1086) w zw. z art. 4 § 1 k.k., kary łączne pozbawienia wolności orzeczone wobec W. M. wyrokami: Sądu Okręgowego w Kielcach o sygn. III K 151/20 z dnia 22 lutego 2021 r., Sądu Rejonowego w Opatowie o sygn. II K 64/19 z dnia 25 maja 2020 r., Sądu Rejonowego w Opatowie o sygn. II K 139/21 z dnia 13 grudnia 2021 r., połączył i wymierzył karę łączną 10 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd ten orzekł także, że w pozostałym zakresie wskazane wyroki podlegają odrębnemu wykonaniu, a nadto zaliczył na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okresy faktycznego pozbawienia wolności skazanego w sprawach Sądu Okręgowego w Kielcach o sygn. III K 151/20 i Sądu Rejonowego w Opatowie o sygn. II K 64/19. Z kolei, na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie o wydanie wyroku łącznego co do skazań wyrokami Sądu Rejonowego w Ostrowcu Świętokrzyskim o sygn. II K 1493/12 z dnia 26 października 2016 r., Sądu Rejonowego w Opatowie o sygn. II K 8/20 z dnia 28 lutego 2020 r., Sądu Rejonowego w Opatowie o sygn. II K 298/15 z dnia 28 grudnia 2015 r. i Sądu Rejonowego w Opatowie o sygn. II K 140/17 z dnia 07 sierpnia 2017 r.

Apelację w tej sprawie złożył obrońca skazanego, który zaskarżając powyższy wyrok łączny w całości wskazał na *„surowość wymierzonej skazanemu kary łącznej pozbawienia wolności wyrażającej się w wymierzeniu skazanemu kary 10 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności przy zastosowaniu zasady asperacji, podczas, gdy - zdaniem skarżącego - związek podmiotowo przedmiotowy, czasowy pomiędzy popełnionymi czynami, postawa skazanego i warunki dotyczące jego osoby, a to prawidłowe wykonywanie dotychczas odbywanej kary pozbawienia wolności przemawiają za orzeczeniem kary łagodniejszej w mniejszym wymiarze”*.

W oparciu o powyższe obrońca skazanego wniósł o „*zmianę wyroku w zaskarżonym zakresie i wymierzenie skazanemu kary łącznej pozbawienia wolności w mniejszym wymiarze z zastosowaniem zasady absorpcji względnie asperacji bliżej dolnego zagrożenia wymiaru kary*”.

Po rozpoznaniu tej apelacji, Sąd Apelacyjny w Krakowie wyrokiem z dnia 13 lutego 2023 r., sygn. akt II AKa 357/22, zaskarżony wyrok łączny utrzymał w mocy.

W złożonej kasacji obrońca skazanego zaskarżając wyrok sądu odwoławczego w całości, zarzucił temu orzeczeniu:

„I. rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., które miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, polegające na nierzetelnym merytorycznym rozważeniu i pobieżnym lub wymijającym, niedotykającym istoty postawionych zarzutów, ustosunkowaniu się w uzasadnieniu zaskarżonego kasacją wyroku do zarzutów apelacyjnych obrońcy oskarżonego W. M., co świadczy o nieprawidłowym przeprowadzeniu kontroli instancyjnej, skutkującym bezpodstawnym i niewyjaśnionym w dostateczny sposób w pisemnych motywach zaskarżonego rozstrzygnięcia zaaprobowaniem przez Sąd Apelacyjny w Krakowie stanowiska przyjętego za podstawę rozstrzygnięcia przez Sąd Okręgowy w Kielcach, co przejawiało się przez uznanie za bezzasadne zarzutów obrazy przepisów prawa procesowego art. 7 k.p.k., skutkujących orzeczeniem surowej kary łącznej, zwłaszcza w zakresie oceny sytuacji skazanego i to w kontekście kształtowania zasady asperacji.

podczas gdy

rzetelne i merytoryczne rozpoznanie przez Sąd Odwoławczy podniesionych zarzutów apelacyjnych i przedstawionej w uzasadnieniu apelacji argumentacji powinno uwzględniać, że całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, ocenionego zgodnie z dyrektywami wynikającymi z art. 7 k.p.k., pozwala na orzeczenie kary łącznej w mniejszym wymiarze z zastosowaniem zasady asperacji bliżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia karą”.

W konkluzji obrońca wniósł o „*uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy sądowi II instancji do ponownego rozpoznania*”.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Regionalnej w Krakowie wniósł o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasację obrońcy skazanego należało oddalić w trybie przewidzianym w art. 535 § 3 k.p.k. Podniesiony przez skarżącego zarzut naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. ma charakter wyłącznie pozorny, w rzeczywistości zaś sprowadza się do próby ominięcia ustawowego zakazu formułowania w postępowaniu kasacyjnym zarzutu niewspółmierności kary (art. 523 § 1 k.p.k.). Skarżący odwołując się do orzecznictwa Sądu Najwyższego wskazującego na sytuacje, w których ma miejsce naruszenie przepisów dotyczących obowiązków sądu przeprowadzającego kontrolę odwoławczą (tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.) podnosi jakoby w tej sprawie sąd II instancji nie odniósł się do podniesionego w apelacji zarzutu dowolnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w zakresie sytuacji skazanego W. M. Tymczasem w apelacji zarzut dotyczył rażącej surowości wymierzonej kary, a nie wadliwości w zakresie oceny materiału dowodowego. Ponadto obrońca w kasacji zupełnie pomija argumenty przedstawione przez sąd odwoławczy w uzasadnieniu wyroku (str. 5-8), a pod pozorem rzekomego naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. nadal forsuje własne przekonanie co do surowości wymierzonej skazanemu kary łącznej. To zaś zbliża tę kasację do granicy jej dopuszczalności, albowiem przywołane przepisy to jedynie formalna podstawa zarzutu dotyczącego wyłącznie orzeczonej kary. Należy końcowo stwierdzić, że sąd odwoławczy rozważył zarzut podniesiony w apelacji obrońcy i wyczerpująco omówił powody, dla których go nie uwzględnił, odnosząc się przecież zarówno do kwestii łączności czasowej i przedmiotowej przestępstw objętych połączonymi wyrokami skazującymi, jak i oceny zachowania skazanego w warunkach pozbawienia wolności.

Brak satysfakcji skarżącego w żadnym razie nie świadczy o wadliwości przeprowadzonej w sprawie kontroli.

Uwzględniając powyższe Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[J.J.]

[as]

